

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Širokým, LL.M.
sídlem Vodičkova 710/31, Praha 1

proti
žalovanému: policejní prezident Policie České republiky
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2024, č. j. PPR-19371-8/ČJ-2024-990131

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 2. 2024, č. j. KRPL-114650-49/ČJ-2021-1804UO, v rozsahu jeho zamítavých výroků II., III. a IV., s tím, že podle § 177 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Označeným prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně ve výroku I. přiznal žalobci doplatek služebního příjmu za službu přesčas, a to za 19,5 hodin služby vykonané v jednotlivých identifikovaných dnech po 15 minutách při předávání služby ve výjezdové skupině, a dále za 2 hodiny služby vykonané v době plánovaných přestávek na jídlo a odpočinek (každá po 30 minutách) v době zařazení žalobce do výjezdové skupiny. To vše v období od 9. 12. 2018 do 31. 5. 2021.
2. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí nebyl žalobci přiznán služební příjem za službu přesčas za dobu plánovaných přestávek na jídlo a odpočinek ve zbylém rozsahu za uvedené období, když služba dne 26. 4. 2020 v rozsahu 0,5 hodiny vykonaná v době plánované přestávky byla vykonána v době nouzového stavu v rozsahu do 150 hodin v kalendářním roce a v ostatních případech nebyly splněny zákonné podmínky pro přiznání služebního příjmu.
3. Výrokem III. rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyl žalobci v rozsahu přesahujícím případy uvedené ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí přiznán služební příjem za službu přesčas vykonanou v uvedeném období při předávání služby ve výjezdové skupině v rozsahu 15 minut před začátkem předem rozvržené směny. Zde šlo jednak o případy, kdy žalobci již byl oproti jím vyplněným přesčasenkám výkon služby přesčas proplacen, jednak o dny, kdy takto byla služba přesčas vykonána v době nouzového stavu v rozsahu do 150 hodin v kalendářním roce, a jednak o dny, kdy byla patnáctiminutová dokladace vykonána v době předem rozvržené směny již od 7:00 hodin.
4. Výrokem IV. prvostupňového rozhodnutí nebyl žalobci přiznán služební příjem za službu přesčas v uvedeném období za dobu přesunu žalobce služebním vozidlem z místa jeho bydliště na služebnu v rozsahu 45 minut z důvodu předání služby ve výjezdové skupině v době služební pohotovosti. Dle správního orgánu I. stupně nelze dojíždění do místa výkonu služby považovat za výkon služby.
5. Ze správního spisu plyne, že dne 9. 12. 2021 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost, již se domáhal doplacení služebního příjmu za období od 9. 12. 2018 do 31. 5. 2021, a to za dobu všech přestávek ve službě, jež mu byly nařízeny ve směnách, v nichž byl jako policista zařazen do výjezdové skupiny územního odboru Jablonec nad Nisou, a dále za dobu všech přesčasů, které byl nucen vykonat před každou jednotlivou směnou výjezdové skupiny. Tuto druhou část žalobce specifikoval tak, že před každou službou výjezdové skupiny pracoval přesčas v rozsahu 1 hodiny. Tato hodina je rozdělena na 15 minut povinné účasti na dokladaci, kdy, přestože žalobcova směna začínala v 7.30 hodin, byl žalobce nucen být z důvodu převzetí služby na služebně již v 7.15 hodin, a dále na zbylou část (tedy 45 minut), kterou žalobce před započítáním služby strávil přesunem na služebnu služebním vozidlem.

6. Po opatření podkladů včetně svědeckých výpovědí dalších příslušníků rozhodl správní orgán I. stupně prvním prvostupňovým rozhodnutím ze dne 30. 11. 2022, které k odvolání žalobce potvrdil žalovaný. Jeho rozhodnutí z 20. 3. 2023, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, však bylo pro nepřezkoumatelnost zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 1. 11. 2023, č. j. 59 Ad 4/2023-82. Po vyjádření žalobce, který navrhoval provedení důkazu výsledkem všech příslušníků, jejichž výpověď může přispět k řádnému zjištění skutkového stavu, rozhodl správní orgán I. stupně shora označeným rozhodnutím. V jeho výroku I., jak bylo popsáno výše, částečně akceptoval žalobcem vznesené nároky, ve zbytku pak skrze výroky II., III. a IV. žádost žalobce zamítl.
7. K odvolání žalobce, které směřovalo pouze proti výrokům II., III. a IV. prvostupňového rozhodnutí, přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v tomto rozsahu žalovaný. Ten v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že přestávky ve službě byly žalobci řádně plánovány. Bylo prokázáno, že výkon služby žalobce byl přerušitelný a nebyl organizován tak, že by běžně docházelo k situacím, kdy by žalobce nemohl čerpat naplánované přestávky. Žalobce naopak měl možnost přestávky ve službě čerpat a mohl trávit čas způsobem, jakým si zvolil. Výjezdová skupina, do které byl žalobce jako operativce zařazen, zpravidla nebyla povinna vyjet na místo události – trestné činnosti okamžitě, výjezdy navíc nebyly četné. Prvotní úkony na místě zajišťovaly jiné útvary, jako například policisté obvodních oddělení nebo oddělení hlídkové služby. S ohledem na povahu činnosti žalobce byla jeho služba přerušitelná, a nevyžadovala tedy zastoupení. V mimořádných případech však byla zajištěna zastupitelnost výjezdové skupiny, a to výjezdovými skupinami sousedních územních odborů nebo jinými příslušníky SKPV ÚO Jablonec nad Nisou. Oficiální pokyn upravující zastupitelnost však nebyl s ohledem na přerušitelnost služby žalobce nutný. Žalobce ani jiní příslušníci výjezdové skupiny neměli povinnost být v době čerpání přestávky stále na příjmu. Pokud tak činili, činili tak z vlastní vůle. Pokud někdy služba zasáhla do přestávky žalobce, stalo se tak výjimečně. Tato skutečnost nijak nezpochybňuje možnost řádně plánovat a čerpat přestávku ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru.
8. Žalovaný k nepřiznání doplatku služebního příjmu za dobu předání služby (7:15 až 7:30 hodin) uvedl, že žalobci nebyla proplacena služba přesčas, která mu již byla dříve proplacena, stejně jako předání služby provedené v rámci služby plánované již od 7:00 hodin, neboť tato doba nebyla službou přesčas, nýbrž základní plánovanou dobou služby, za kterou byl žalobci poskytnut služební příjem. S přihlédnutím k ustanovení § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru nebyla žalobci proplacena účast na předání služby v době nouzového stavu, když žalobce nenaplnil rozsah požadovaných 150 hodin služby přesčas v kalendářním roce. To se týká také jednoho případu narušení přestávky (dne 26. 4. 2020), k němuž došlo v době nouzového stavu. Dle rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 12. 2018, č. j. 50 A 49/2017-41, nepředstavuje cesta do zaměstnání a zpět samotný výkon služby, neboť při ní nedochází k přímému plnění služebního úkolu. Žalobce vykonával služební pohotovost z místa bydliště. Pokud během této pohotovosti nedošlo k události, která by vyžadovala plnění služebního úkolu, cesta z místa bydliště na služebnu za účelem zahájení plánované služby nemůže být považována za výkon služby.

II. Žaloba

9. Žalobce v podané žalobě zrekapituloval obsah napadeného rozhodnutí a uvedl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil skutkový stav, když nezohlednil všechny provedené výpovědi svědků a účelově interpretoval pouze výpovědi, které byly vhodné pro zamítnutí odvolání. Výpovědi příslušníků, které vyvrací tvrzení žalovaného, nebyly komplexně zohledněny a v provedených výpovědích a závěru žalovaného jsou rozpory v otázce zastupitelnosti žalobce a přerušitelnosti služby. Z výpovědí vyplynulo, že k posouvání přestávek z důvodu výkonu služby docházelo. Služební funkcionář nebyl oprávněn rozhodnout o jiné době čerpání přestávky na jídlo a odpočinek než po 5 hodinách. Žalovaný rovněž nesprávně zhodnotil právní stav věci, neboť čerpání přestávek na oddělení SKPV odporuje ustanovení § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalovaný potvrdil, že k narušení přestávky na oddělení dochází. Výkon služby tedy neumožňuje, aby příslušník vždy řádně čerpal přestávku ve službě. Žalovaný potvrdil, že žalobce byl během přestávky kontaktován ohledně dalších služebních úkolů. Z provedeného dokazování vyplynulo, že na oddělení neexistoval oficiální, jasný a jednotný pokyn či systém, podle kterého by byli příslušníci na pracovišti žalobce v době přestávky ve službě střídáni či zastupováni. Službu žalobce tedy fakticky nebylo možno přerušit.
10. Systém řešení přestávek ad hoc prokázán nebyl, navíc neodpovídá standardům, které judikatura pro tyto případy dovodila. Z provedeného dokazování (svědci X, X, X) vyplynulo že, příslušníci mohou být odvoláni operačním střediskem v případech, které nesou odkladu. Konstatování, že ve výjimečných případech není příslušníkům umožněno čerpat přestávku, nemůže vést automaticky k závěru, že příslušníci přestávku řádně čerpali. Žalobce zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 29. 11. 2023, č. j. 10 As 132/2023-80. Dle žalobce je existence pravidel pro čerpání přestávek ve službě žalobce nezbytná. Závěr, že není nutno striktně trvat na vzájemné zastupitelnosti, je absurdní, neboť v případech, které nesou odkladu, není předem jednoznačně určeno, kdo příslušníka čerpajícího přestávku zastupuje. Služba žalobce je nepřerušitelná, neboť neexistují pravidla pro zastupování příslušníků a nastávají případy, které nesou odkladu a které mohou narušit čerpání přestávky.
11. Neexistenci organizačního opatření, které by bylo srozumitelné, jasné a konkrétně by popisovalo fungování systému zastoupení příslušníků ve službě v době čerpání přestávky, potvrdil sám žalovaný. Existence těchto pravidel je na oddělení žalobce nezbytná. Žalobce postrádá popis, který by vysvětlil, jak funguje systém zastupování policistů v době čerpání přestávky. Totožně jako ve věci sp. zn. 10 As 132/2023 chybí konkrétní odpovědi na to, kdo, kdy a jak zastupuje policisty během přestávek. Existenci pravidel zastupování v době přestávek žalovaný neprokázal. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44, dle něž přiměřená doba na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru musí být zajištěna příslušníkovi vykonávajícímu nepřetržitou službu i tehdy, pokud jeho zastoupení pro případ naplánované přestávky na jídlo a odpočinek není předem předvídatelně a dostatečně konkrétním způsobem organizačně zabezpečeno. Dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42, či Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53. Z této judikatury dovodil, že nadřízení příslušníci musí přinejmenším umožnit čerpat přestávku, jejíž čas musí konkrétně určit a za tím účelem nastavit nezbytná opatření zajištěná dostatečnými personálními kapacitami ke střídání příslušníků. Nesmí jít zároveň pouze o přijetí formálních opatření, ale o skutečnou faktickou možnost přestávku čerpat.

12. Služební funkcionář dle žalobce nesplnil judikaturou dovozený požadavek, aby bylo organizačním opatřením zajištěno plnohodnotné vystřídání policisty během přestávky ve službě, přičemž tímto plnohodnotným vystřídáním se rozumí předem předvídatelné a konkrétně stanovené zastoupení. Není-li tomu tak, považuje se služba policisty za fakticky nepřetržitou a nepřerušitelnou. Ani metodický pokyn policejního prezidia konkrétně neupravuje systém zastupování příslušníků v době, kdy čerpají přestávku ve službě. Vyslání skupiny k výjezdu záviselo na rozhodnutí operačního důstojníka. Žalobce byl ze strany operátora kontaktován i v době přestávky, jak to plyne z výpovědi svědka Jebavého. Judikatura dovozuje, že vyřizování telefonních hovorů staví příslušníky do stavu trvalé ostražitosti, což se přičíí smyslu a účelu přestávky ve službě. Podstatné je, že fakticky docházelo k tomu, že příslušníci byli v době čerpání přestávek kontaktováni. K tomu žalobce opět odkázal na rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2023, č. j. 10 As 132/2023-80. Žalobce také nesouhlasí s odmítnutím jeho návrhu na výslech dalších svědků. V odvolacím řízení navrhol doplnit dokazování o výslechy příslušníků ÚO Jablonec nad Nisou zejména ke zjištění, jakým způsobem řešili tzv. přesčasenky. Přístup žalovaného k žalobci byl v rozporu s rozhodnutím Soudního dvora EU ze dne 9. 9. 2021 ve věci C-107/19, jakož i s rozhodnutím Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1854/20.
13. Pokud jde o cesty do místa výkonu služby, rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 12. 2018, č. j. 50 A 49/2017-41, byl použit nepřiléhavě. Jelikož se žalobce přesouval služebním vozidlem v rámci pohotovosti ze svého obydlí na služebnu před zahájením služby výjezdové skupiny, tak se doba strávená na cestě má započítat do výkonu služby. Služební funkcionář neprovedl jediný důkaz, který by prokázal, že žalobce při cestě do služby neřídil vozidlo, spokojil se pouze s laickým názorem svědků a judikátem, který mylně interpretoval.

III. Vyjádření žalovaného

14. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný v podstatě setrval ve svém dosavadním náhledu na věc a navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že výjezdová skupina, v níž žalobce působil, je na dané místo oproti prvosledové hlídce vysílána s časovým odstupem. Její činnost je neopakovatelná, nikoli nepřerušitelná. Výkon služby byl organizován tak, že běžně nedocházelo k situacím, kdy by žalobce nemohl čerpat přestávky. V mimořádných případech byla dána zastupitelnost výjezdovými skupinami jiných územních odborů či jinými příslušníky SKPV ÚO Jablonec nad Nisou. Žaloba je obecná a nekonkrétní, žalobce si věc zjednodušil opakováním právních vět z rozsudků vydaných v jiných případech. Také krajský soud v předchozím zrušujícím rozsudku konstatoval, že žalovaný přistoupil k řešení problematiky přestávek v souladu s judikaturou. Dříve soudem vytýkané procesní chyby byly odstraněny.
15. Skutkový stav byl dle žalovaného zjištěn dostatečně pro rozhodnutí o žádosti tak, jak byla vymezena. Žalovaný vzal v potaz kontext veškerých svědeckých výpovědí. Námitky žalobce v tomto směru jsou nekonkrétní, stejně jako námitky vztahující se k nesprávnému právnímu posouzení. Žalobce nevykonával službu, jejíž výkon by nemohl být přerušen. Mimořádné plnění služebních úkolů nemá vliv na přerušitelnost výkonu služby, jak to plyne ze správní judikatury. Z výslechu policistů vyplynulo, že narušení přestávky bylo pouze výjimečné.

Mylné je přesvědčení žalobce, že výkon služby musí zcela vždy umožnit čerpání přestávky. Žalobce neměl povinnost být během přestávky na příjmu. Dobrovolné ponechání si či zvednutí mobilního telefonu o přestávce nenarušuje možnost řádného čerpání přestávky. U žalobce nebylo třeba striktně trvat na vzájemné zastupitelnosti příslušníků během přestávky, neboť šlo o výkon přerušitelné činnosti, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65. Konkrétní pokyn upravující čerpání přestávek proto nebyl nezbytný. Personální poměry v OOK ÚO Jablonec nad Nisou byly standardní.

16. Dle žalovaného je to žalobce, kdo účelově separuje jednotlivá tvrzení z výpovědí svědků a nehodnotí je komplexně. Svědci potvrdili, že přestávky byly v naprosté většině nerušené. Pokud uváděli, že nemají-li jinou činnost, vyjíždí k události ihned, hovořili o výjezdech obecně, nikoli pouze o výjezdech v době čerpání přestávky. Řešení situací ad hoc vyplývá z postavení policie a je praktické. V případě řešeném NSS, na nějž odkazoval žalobce, nebyla prokázána možnost vzájemného zastoupení, přičemž služba příslušníka nesnesla odkladu. Služba žalobce však odkladu snesla, aniž by jej musel někdo zastoupit, navíc ve výjimečných případech existovala možnost zastoupení. Zastupitelnost příslušníků není jediným relevantním faktorem, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2024, č. j. 3 As 256/2023-74. Faktická možnost žalobce čerpat přestávky byla prokázána, charakterem přestávky není dotčena povinnost iniciativy. Žalobce mohl trávit přestávku způsobem, jaký si zvolil, nemusel se přestávky sám aktivně domáhat. Přestávky byly plánovány a vykazovány.

17. Žalobce si z judikatury vybral pouze pasáže rozsudků, které svědčily jeho argumentaci, aniž vzal v potaz celkový kontext. O výjezdech rozhodoval operační důstojník, přičemž právě tento důstojník by v případě výjimečné potřeby určil, kdo žalobce zastoupí. Cesta do zaměstnání a zpět nepředstavuje výkon služby, což plyne z judikatury správních soudů. Pokud žalobce nebyl v rámci služební pohotovosti velen k zásahu, byly jeho cesty na služebnu pouze nutnými úkony před začátkem služby. K dalším výsledkům svědků žalovaný nepřistoupil, neboť spisový materiál neobsahuje slepá místa, která by bylo třeba doplnit. Námitka rozporu s judikáty Soudního dvora EU a Ústavního soudu je opakovanou námitkou žalobce, s níž se žalovaný vypořádal na stranách 30 a 31 napadeného rozhodnutí.

IV. Replika

18. Žalobce reagoval replikou, v níž uvedl, že jeho námitky nejsou obecné a nekonkrétní. Žalovaný si odporuje, když na jednu stranu tvrdí, že výkon služby žalobce byl přerušitelný, avšak vzápětí uvádí, že v některých případech výjezdová skupina musela vyjet okamžitě. Výjezdové skupiny ze sousedních odborů se mohly zastoupit pouze v ojedinělých případech, avšak nikoliv pro účel zastoupení z důvodu čerpání přestávek, ale z toho důvodu, že jedna z výjezdových skupin řešila závažný a z toho důvodu časově náročný případ, načež bylo nutné v případě ohlášení dalšího případu tuto výjezdovou skupinu vykrýt. Žalobce souhlasí, že svou službu nikomu nepředával, neboť nebyl nikým zastoupen. Žalobci bylo přiděleno služební vozidlo, aby byl připraven k co nejrychlejšímu odjezdu na místo události. Žalobce se tedy nacházel ve stavu trvalé ostražitosti a jeho služba byla nepřerušitelná. Od měsíce května 2021 byly již příslušníkům z rozhodnutí ředitele KRPL přestávky propláceny, čímž byl napraven nezákonný stav.

19. Žalovaný uvedl, že přestávka mohla být výjimečně narušena, čímž přiznal porušování ustanovení § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, dle kterého je možné přestávku posunout výhradně na žádost příslušníka. Tvrzením, že žalobce byl o přestávce na příjmu dobrovolně, žalovaný alibisticky činí odpovědným za nedostatečné pracovní podmínky samotné příslušníky. Ti jsou přitom přesvědčeni, že tuto povinnost mají, když ani nejsou zastoupeni. O víkendech a svátcích bylo příslušníků nedostatek a vystřídání či přerušení služby nepřipadalo v úvahu. Tehdy nebyl nikdo, kdo by žalobce mohl zastoupit. Dle žalobce nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, když nebylo vyslechnuto dostatečné množství kolegů žalobce sloužících v rozhodném období na stejném oddělení a nebyli vyslechnuti funkcionáři odpovědní za výkon výjezdové služby a proplácení přesčasů ve výjezdové službě, tedy ředitel a zástupce ředitele.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
21. Stěžejní otázkou, již se zabývalo napadené rozhodnutí žalovaného a vůči níž také směřuje podstatná část žaloby, je povaha žalobcových přestávek ve službě, resp. nutnost jejich proplácení.
22. Podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut, b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut. Dle odst. 2 platí, že přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby.
23. Podle § 60 odst. 3 téhož zákona, jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.
24. Judikatura správních soudů se již opakovaně zabývala otázkou, za jakých podmínek jsou naplněna kritéria přestávky na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru. Je třeba vycházet z toho, že smyslem institutu přestávky na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru je to, že jde o „*zákonem garantovanou (nárokovou) dobu, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí*“ (viz rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44). Z judikatury NSS plyne, že vyhodnocení toho, zda je režim výkonu služby přerušitelný, a tudíž spadá pod režim § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, závisí v prvé řadě na charakteru služby a objektivních podmínkách na pracovišti, tedy na tom, zda možnosti pracoviště čerpání přestávek umožňují (srov. rozsudek ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42). To, že jde o službu nepřetržitou, neznamená, že se jedná i o službu, kterou nelze ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru přerušit

(např. rozsudky ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44; či ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42). Důvodem, pro který nelze přestávku na jídlo a odpočinek čerpat, je obsah (náplň) služby (viz rozsudek ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78), ale i pracovní prostředí či vytiženost příslušníků (srov. rozsudek ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65). Podstatné pro určení, zda je výkon služby přerušitelný či nikoli, je tak faktická možnost čerpání přestávky a absence omezení, jež objektivně a významně ovlivňují možnost příslušníka během přestávky volně nakládat s časem a věnovat se vlastním zájmům. Naopak, určitý diskomfort při čerpání přestávky (např. praktická nemožnost opustit budovu a skutečnost, že příslušník na sobě v budově musí mít služební úbor a vysílačku) nebrání tomu, aby čas poskytnutý jako přestávka splňoval požadavky podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65). Tyto závěry odpovídají i rozhodovací praxi SDEU, právě žalobcem odkazovanému rozsudku ve věci C 107/19, i nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 10. 2021, sp. zn. II. ÚS 1854/20 (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26).

25. V posledně označeném rozsudku NSS uvedl, že: *„Pokud správní soudy odkazují na fakticitu samotného (ne)čerpání přestávek, nelze ji chápat jako nezbytnost dokazovat (ne)čerpání každé jednotlivé přestávky za určité období. Jednotlivé incidenty nečerpání nicméně chápou jako faktor, který může ukazovat na (ne)možnost čerpání přestávek z různých objektivních důvodů, např. neexistence dostatečného personálního zabezpečení zastupitelnosti, absence organizačního, technického a technologického zajištění čerpání přestávek, či existenci omezení v čerpání dle vlastní volby jako je pohotovost. Fakticita čerpání každé jednotlivé přestávky však v těchto případech není sama o sobě určující pro závěr, zda výkon dané služby spadá do režimu podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Tím jsou právě ony objektivní okolnosti.“* Dle správní judikatury je třeba pod § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru zařadit zejména situace, kdy sice příslušník může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, přičemž taková potřeba běžně nastává. I kdyby byl výkon služby přerušitelný a ve služebních předpisech by byla předpokládána zastupitelnost, avšak samotné pracovní prostředí či vytiženost příslušníků by fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovala, bylo by nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky měly povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru (srov. např. rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 As 72/2023-40).

26. Je zřejmé, že při posuzování věci se lze opřít o četné závěry správních soudů, v nichž také může ten či onen účastník nalézt oporu právě pro jím prezentovaný náhled. Judikatura totiž vzniká na podkladě skutkově různých případů, od čehož nelze odhlédnout. Je proto třeba mít na paměti výše rekapitulovaná východiska, nelze však na řešenou věc mechanicky přenášet závěry jiných rozhodnutí správních soudů (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2024, č. j. 3 As 114/2023-50). V rozsudku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 3 As 256/2023-74, NSS uvedl, že: *„Jakkoli se některé z účastníků odkazovaných rozsudků správních soudů mohou jevit jako velmi podobné nyní projednávanému případu stěžovatelů (zejména půjde o případy policistů s podobným služebním zařazením), je třeba mít na paměti, že každé jednotlivé rozhodnutí soudu a v něm obsažené posouzení dané věci bude zpravidla specifické, neboť se odvíjí od konkrétních skutkových okolností tam posuzovaného případu, přičemž je též determinováno rozsahem a kvalitou žalobních tvrzení, jakož i obsahem správního spisu a správními orgány zjištěným skutkovým stavem věci, z nichž tyto vycházely ve svém posouzení, respektive i kvalitou odůvodnění daných správních rozhodnutí.“*

27. Přestože se tedy žalobce obsáhle odvolával zejména na závěry rozsudku NSS ze dne 29. 11. 2023, č. j. 10 As 132/2023-80, neshledal zdejší soud důvodnost jeho žaloby, když vycházel z konkrétních okolností nyní řešeného případu, jakož i z obsahu podané žaloby.
28. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce byl v řešeném období od 9. 12. 2018 do 31. 5. 2021 členem výjezdové skupiny na pozici operativec. Typická směna žalobce probíhala ve všední dny od 7:30 do 21:30 hodin, o víkendu od 7:30 do 15:30 hodin. Sám žalobce při ústním jednání uvedl, že do směny výjezdové skupiny byl velen v průměru 2x za měsíc, přičemž k výjezdu došlo v průměru 1x za měsíc (srov. str. 568 správního spisu). Této četnosti výjezdů přibližně odpovídají i výpovědi dalších vyslechnutých příslušníků, kteří vesměs uváděli, že vyjížděli cca jednou za směnu, někdy k žádnému výjezdu ani nedošlo, výjimečně mohlo být výjezdů více než jeden. Správní orgán I. stupně z jemu dostupných podkladů (viz str. 20 až 21 prvostupňového rozhodnutí) zjistil, že žalobce měl v řešeném období 120 naplánovaných přestávek, z toho mu potřeba výkonu služby zasáhla do přestávky v 5 případech.
29. Podaná žaloba s výše uvedenými údaji nikterak nepolemizuje, není konkrétní v tom, kdy a proč byla přestávka žalobce narušena. Žalobce setrvává v obecnější rovině s tím, že veškeré jeho přestávky trávil v režimu ustanovení § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Pokud jde o námitky týkající se zjištění skutkového stavu, ani ty nezabíhají do přílišných podrobností. Žalobce nejprve obecně tvrdí, že žalovaný nezohlednil veškeré provedené výpovědi svědků, účelově interpretoval výpovědi, které pro něj byly vhodné, a dostatečně nezohlednil výpovědi jiné. V dalším textu žaloby pak žalobce cituje některé dílčí věty pronesené vyslechnutými svědky. Ty však nelze vytrhnout z celkového obrazu výpovědí svědků.
30. Soud po seznámení s obsahem svědeckých výpovědí konstatuje, že žalovaný nepokřivil obsah výpovědí svědků. Z žaloby se nabízí, že žalobce sice hovoří o skutkových otázkách a nedostatcích týkajících se zjištění skutkového stavu, podstata jeho námitek však tkví spíše v právním posouzení věci. Žalobce dospívá na základě provedených svědeckých výpovědí k odlišným právním závěrům než žalovaný. To však neznamená, že žalovaný účelově ohýbal obsah svědeckých výpovědí. Pokud jde o rozsah zjišťování skutkového stavu, resp. množství vyslechnutých svědků, souhlasí soud s žalovaným, že skutkový stav byl ve věci zjištěn dostatečně pro rozhodnutí o žalobcově žádosti. Byli vyslechnuti žalobcovi nadřízení, jeho kolegové, kteří také působili ve výjezdové skupině, jakož i pracovník integrovaného operačního střediska, který výjezdovou skupinu kontaktuje s informacemi o událostech, k nimž je třeba vyjet. Na základě výpovědí těchto svědků jsou seznatelné klíčové otázky týkající se problematiky čerpání přestávek členy výjezdové skupiny na oddělení v Jablonci nad Nisou, kde žalobce působil. Správní orgány nebyly povinny vyslyšet nad tento rámec další svědky, dokud nebude žalobce spokojen s obsahem některé svědecké výpovědi. Žaloba také zmiňuje, že měly být provedeny výslechy svědků k otázce přesčasenek, neuvádí však v tomto ohledu žádnou argumentaci. Soudu proto není zřejmé, jak měly takové výslechy žalobci prospět, natož aby v tomto ohledu považoval dokazování za nedostatečné.
31. Obsah provedených svědeckých výpovědí lze v souhrnu označit za konzistentní. Pokud jde o způsob čerpání přestávek, členové výjezdové skupiny nejsou v pozici neustálé připravenosti k urychlenému výjezdu. Dle svědků chodí během přestávek zcela běžně do restaurace, a pokud je o přestávce (třeba i v restauraci) výjimečně zastihne zpráva o potřebě výjezdu, standardně si přestávku dokončí a vyjíždí poté. Výjezdová skupina totiž není prvostupňovým orgánem, na místě události jsou jako první policisté jiných útvarů. V případě

výjezdové skupiny není zpravidla čas dojezdu tak významný, není ani sledován. To vede k tomu, že dle svědků policisté z výjezdové skupiny obvykle ani neinformují pracovníka integrovaného operačního střediska, že čerpají přestávku. Pokud je zastihne o přestávce, dočerpají ji a vyjíždí později. Ani v případě, že jsou kontaktováni na služebně, nevyjíždí mnohdy bezprostředně. Mají-li rozpracované jiné činnosti, dokončí je a vyjedou poté.

32. Z uvedeného plyne závěr, k němuž dospěl i žalovaný, že charakter služby žalobce byl takové povahy, že běžně umožňoval čerpání nerušených přestávek. Při hodnocení přerušitelnosti žalobcovy služby je vhodné dát výpovědi svědků do kontextu s výše uvedenými čísly. Absolvoval-li žalobce v průměru 1 výjezd za směnu, je již jen z toho zřejmé, že pravděpodobnost narušení přestávky výjezdem není vysoká, a přestávka by proto mnohdy nebyla narušena ani kdyby žalobce musel vždy vyjíždět okamžitě, neboť se často musely výjezdy s přestávkou zcela míjet. Z provedeného dokazování nadto vyplynula jistá flexibilita výjezdové skupiny v tom ohledu, že si lze dobu výjezdu dle potřeby upravit. Tím je dále oslabena intenzita hrozby narušení přestávky. Žalovaný nepopřel, že výjimečně mohly nastat případy, kdy výkon služby do přestávky zasáhl. Šlo však o případy mimořádné, pročez mělo stále smysl přestávky žalobce plánovat, neboť ten běžně měl možnost je řádně vyčerpat. Tomu ostatně odpovídá správním orgánem I. stupně vyčíslené množství narušených žalobcových přestávek za řešené období, kterých bylo cca 4 %.
33. Je pravdou, že situace na oddělení byla patrně fakticky poněkud rozvolněná v tom ohledu, že ačkoli byl čas přestávek dle ve spise založených výkazů přesně plánován, žalobcovi kolegové (por. Berný, nrap. Daníček) vnímali tyto časy spíše orientačně, když hovořili o časovém rozmezí, v jehož rámci je na nich, kdy si přestávku vyberou. Posun přestávek však s operačním důstojníkem ani nadřízeným neřešili. Tato vyjádření nicméně vyznívají spíše jako příslušníky vnímaný faktický benefit nežli jako vynucené nežádoucí posuny přestávek zapříčiněné neodkladnými služebními úkoly. Svědci zde nehovořili o povinných posunech přestávek, nýbrž o možnosti jejich vlastní volby přesného času. Přestože při takové volbě příslušník jistě přihlížel mj. k organizaci své práce, jak to činí zřejmě většina lidí, která chodí ze zaměstnání např. na oběd do restaurace, není výše uvedeným prokázáno, že by příslušníci standardně nemohli čerpat přestávky v naplánovaném čase. Naopak jsou spíše podtrženy výše nastíněné závěry o relativní časové flexibilitě příslušníků zařazených do výjezdové skupiny, neboť výjezdy skupiny z Jablonce nad Nisou běžně snesly odkladu, jinak by popsaná praxe nebyla možná. Žaloba pak k této otázce podrobnější argumentaci nepřináší, nevěnuje se případům, kdy snad měl být žalobce nucen přestávku odsunout.
34. Stejně tak, pokud jde o otázku kontaktování žalobce během přestávek, je nutno znovu poukázat na obecnost podané žaloby, která se nevěnuje tomu, v kolika (alespoň přibližně) případech, kdy, za jakých okolností a z jakého důvodu měl být žalobce kontaktován během přestávky. Zde opět nelze pustit ze zřetele výše uvedené statistické údaje, kdy při průměrně jednom výjezdu za směnu nemohly takové kontakty při výše uvedených délkách směn být příliš časté, naopak musely být výjimečné. Zároveň nebylo prokázáno, že by existoval služební předpis či rozkaz, který by příslušníky nutil mít u sebe mobilní telefon a přijímat hovory během přestávek. Ani žalobce takový předpis či rozkaz neidentifikuje. Pokud u sebe příslušníci mobilní telefony o přestávkách mívali a hovory přijímali, nevyvolává tato skutečnost sama o sobě stav trvalé ostražitosti, který by automaticky zařadil přestávky příslušníků do režimu ustanovení § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Mobilita a

okamžitá dostupnost jsou klíčové přínosy plynoucí z využívání mobilního telefonu, a pokud příslušníci i o přestávkách telefony využívali, neznamená to bez dalšího, že k tomu byli povinni.

35. Soud již výše odkazoval na závěr NSS, že určitý diskomfort při čerpání přestávky, který může být mj. způsoben tím, že příslušník má na sobě služební úbor a vysílačku, nebrání tomu, aby čas poskytnutý jako přestávka splňoval požadavky podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. NSS rovněž uzavřel, že *„po příslušnících lze spravedlivě požadovat informování operačního střediska o tom, že čerpají přestávku, ačkoliv menším zásahem do přestávky by jistě bylo, kdyby operační důstojníci měli předem k dispozici informace o tom, na jaké časové úseky je příslušníkům plánovaná přestávka, a od příslušníků by již žádná aktivita v době jejich přestávky nebyla vyžadována. V samotné skutečnosti, že příslušníci byli v průběhu přestávky kontaktováni operačním střediskem, nicméně Nejvyšší správní soud ještě nespátřuje takové narušení, které by závěr o čerpání přestávky vyvracelo.“* (srov. rozsudky NSS ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 As 72/2023-40, a ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44).
36. K těmto závěrům se soud v tomto případě příklání. Kontaktování příslušníků o přestávkách muselo být výjimečné, a pokud již k němu došlo, nebývalo spojeno s nutností ukončit přestávku a okamžitě vyjet. Opak žalobce netvrdí, konkrétní případy nepopisuje. Jak bylo uvedeno výše, každý případ je třeba hodnotit na základě konkrétních okolností a specifik věci, včetně obsahu žaloby. Posledně citovaný závěr NSS proto považuje soud v řešené věci za přílehavější nežli žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2023, č. j. 10 As 132/2023-80, který se týkal policisty obvodního oddělení, tedy právě prvosledového orgánu, jímž není oddělení, kde působil žalobce. Judikatura NSS včetně např. zmíněného rozsudku ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 As 72/2023-40, uvádí, že pod § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je třeba zařadit zejména situace, kdy sice příslušník může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, přičemž taková potřeba běžně nastává. Tak tomu v řešené věci vzhledem k uvedenému nebylo.
37. Silně akcentovaným argumentem žalobce je neexistence konkrétního opatření, pokynu či systému zajišťujícího zastoupení či střídání příslušníků. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 3 As 256/2023-74, *personální zastupitelnost příslušníků během čerpání je skutečně jedním z důležitých faktorů, který odůvodňuje závěr o přerušitelnosti výkonu služby, ovšem není to faktor jediný a nelze jej ani přeceňovat, jak to činí stěžovatelé. Stále platí, že stěžejní je prokázat, zda podmínky na konkrétním pracovišti (v případě stěžovatelů OOP Hodkovice nad Mohelkou) umožňovaly čerpání přestávky ve službě v rozsahu a způsobem naplňujícím jejich účel. K tomu vedou různé cesty, a to v závislosti na charakteru služby a objektivních podmínkách na pracovišti, přičemž tatáž služba může být na jednom pracovišti vyhodnocena jako přerušitelná, jinde jako nepřerušitelná.*
38. Citovaným rozsudkem řešený případ byl skutkově odlišný od nynější věci. Šlo o případ policistů z obvodního oddělení, zastupitelnost do značné míry fungovala a jen výjimečně se stalo, že do služby byli voláni policisté, kteří právě čerpali přestávku. Nyní řešená věc je sice odlišná, nicméně jak bylo citováno, k umožnění zákonného čerpání přestávek vedou různé cesty. Oč je v nyní řešeném případě potlačeno využívání zástupů při přestávkách, o to více je charakter služby takový, že využívání zástupů nevyžaduje, neboť příslušníci zde nejsou natolik vytíženi, aby byli často vystaveni situacím, které jim neumožní čerpání přestávek.

Ve výsledku je intenzita zásahů do přestávek nikoli zásadně odlišná od věci řešené NSS v citovaném rozsudku a v rozsudku zdejšího soudu, který mu v tehdy řešené věci předcházel.

39. V daném případě z provedeného dokazování plyne, že jistý systém zastoupení výjezdových skupin či příslušníků, kteří jsou jejich členy, existuje. Jednak může příslušníka nahradit v jeho výjezdové skupině jiný policista, jednak může celou výjezdovou skupinu zastoupit výjezdová skupina ze sousedního územního útvaru. Tato forma zastoupení však v podstatě není využívána pro potřeby zástupu příslušníků čerpajících přestávku. V tomto ohledu se soud s žalobcem ztotožňuje, neboť to vyplývá z provedeného dokazování. Na rozdíl od žalobce však soud tuto skutečnost samu o sobě nepovažuje za fatální z pohledu režimu žalobcových přestávek. Skutečnost, že žalobce není v době přestávky běžně střídán, je totiž dána charakterem jeho služby, která takové střídání nevyžaduje. Příslušníci z výjezdové skupiny považují svůj režim za natolik nenáročný, že, jak uváděli a jak potvrdil i operační důstojník, běžně operačnímu důstojníkovi při kontaktu ani nehlásí, že čerpají přestávku. Pokud je náplň služby taková, že umožňuje čerpat přestávku na jídlo a odpočinek, není potřeba zjišťovat, zda byl příslušník střídán (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 As 325/2023-48).
40. Správní orgány zjistily, že náplň žalobcovy služby v rozhodném období běžně umožňovala řádné čerpání přestávky mezi plněním služebních úkolů, což je závěr, s nímž se soud ztotožňuje. Žalobce běžně mohl plnění služebních úkolů přerušit a vyčerpat přestávku jím zvoleným způsobem. Je to dáno především nízkým počtem výjezdů, které bylo třeba během služby absolvovat, jakož i tím, že dobu výjezdu bylo možno posouvat vzhledem k tomu, že prvotní úkony na místech událostí zajišťovali příslušníci z jiných útvarů a výjezdová skupina standardně nebyla při plnění svých úkolů pod časovým tlakem. K narušení přestávek výkonem služby sice výjimečně dojít mohlo, a také se tak v nízkých jednotkách případů během řešeného zhruba dvou a půl letého období stalo, šlo však o případy mimořádné.
41. Pokud žalobce i v této otázce odkazoval na rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2023, č. j. 10 As 132/2023-80, soud uvádí, že jeho závěry jistě nejsou zcela platné pro veškeré případy, jak to ostatně sám NSS konstatoval v již zmíněném rozsudku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 3 As 256/2023-74. Zde NSS uvedl, že: *„Byť lze se stěžovateli souhlasit v tom, že v některých případech řešených v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu byl při řešení otázky (ne)přerušitelnosti výkonu služby ve smyslu § 60 odst. 3 služebního zákona kladen důraz na personální zastupitelnost, je třeba si uvědomit, že vždy tomu tak bylo na podkladě konkrétních skutkových okolností daného případu. A právě v kontextu konkrétních skutkových okolností každého posuzovaného případu je třeba číst i stěžovateli akcentovaný požadavek na existenci přehledných a jasných pravidel pro zastupování policistů během přestávek. To je případ i stěžovateli hojně citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 132/2023-80. V něm žalovaný správní orgán (v dané věci stěžovatel) argumentoval tím, že pravidla pro zastupování policistů během přestávek nebyla vlastně třeba, neboť běžně k narušení přestávek nedocházelo. Přitom odmítal nést své důkazní břemeno, což soudům prakticky znemožnilo posoudit funkčnost opatření pro zastupování policistů během přestávek. Navíc krajský soud tehdy zjistil významné rozpory ve svědeckých výpovědích v otázce zastupování policistů (viz zejména odst. [28], [32] a [34] právě uvedeného rozsudku). Za těchto skutkových okolností Nejvyšší správní soud považoval za potřebné zevrubně a názorně popsat, co vše mají správní orgány zjišťovat, a to v kontextu*

tehdejšího posouzení krajského soudu a následně podané kasační stížnosti žalovaným správním orgánem.“

42. V daném případě se správní orgány věnovaly objasnění skutkového stavu, za tím účelem opatřily listinné podklady a provedly výslechy svědků. Jejich výpovědi neobsahují významné rozpory a objasňují pro věc relevantní skutkové okolnosti, z nichž lze mj. usuzovat na charakter služby žalobce. Jemu se podaná žaloba nevěnuje v podrobnostech, žalobce neuvádí kdy, v jakých situacích a z jakých důvodů mu služba neumožňovala přestávky čerpat. Soud není povolán k tomu, aby tyto argumenty za žalobce domýšlel. Žalobce nebyl policistou obvodního oddělení, jak tomu bylo v jím odkazovaném rozsudku, přestávky mu byly plánovány a běžně je čerpal. Charakter jeho služby mu to totiž umožňoval, a to v zásadě bez potřeby jeho zastoupení.
43. Podle názoru soudu nejsou závěry žalovaného ani v rozporu s právním názorem SDEU uvedeném v jeho rozhodnutí C-107/19, jehož se žalobce dovolával, ani nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1854/20. Dle odkazovaných rozhodnutí je třeba rozlišovat, zda se při plánované přestávce jedná o „pracovní dobu“, či „dobu odpočinku“. To vyžaduje posoudit, jakou činnost zaměstnanec během plánované přestávky vykonává, tedy zda si může odpočinout, zda je zastupitelný, anebo plní běžné pracovní úkoly. Ve vztahu k zákonu o služebním poměru a příslušníkům soud ve shodě s žalovaným uvádí, že pokud má příslušník v době přestávky ve službě možnost si odpočinout, najíst se, zajít si do restaurace či do obchodu, vzdálit se ze služebny, čerpá přestávku, protože koná úkony dle své vlastní vůle, což bylo v projednávané věci prokázáno. Naopak, pokud musí být stále dosažitelný a ve střehu, připraven na služebně okamžitě vyrazit, jedná se o přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Žalobce mohl obvykle trávit přestávku nerušeně i mimo služebnu. Četnost nahlášených událostí byla v Jablonci nad Nisou nízká, běžně nebylo třeba k události vyjet neprodleně. To je podpořeno zjištěním o nízkém počtu skutečně narušených přestávek žalobce.
44. Další části napadeného rozhodnutí se již netýkaly přestávek ve službě. Žalovaný potvrdil také tu část prvostupňového rozhodnutí, již žalobci nebyl v rozsahu přesahujícím případy uvedené ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí přiznán služební příjem za 15 minut dokladace před začátkem předem rozvržené směny. Přestože žalobce požadoval zrušení celého napadeného rozhodnutí, soud konstatuje, že ve vztahu k této části rozhodnutí žalovaného žaloba žádnou argumentaci nepřináší, není proto s čím se zde vypořádávat.
45. Pokud jde o nepřiznání příjmu za dobu dojíždění služebním vozidlem na služebnu v době před plánovaným začátkem služby, když se chýlila ke konci žalobcova služební pohotovost, ztotožňuje se soud s posouzením žalovaného. Žalobce nepochybně, že jeho služební pohotovost v těchto případech nebyla přeměněna ve službu tím způsobem, že by byl kontaktován ohledně potřeby uskutečnění výjezdu. Žalobce nebyl nikam povolán, prostě jel na služebnu, protože tam měl nastoupit do předem naplánované služby. Taková cesta je standardním dojetím do práce, které by žalobce musel absolvovat, i kdyby plánované službě nepředcházela doba služební pohotovosti. Skutečnost, že žalobce takto dojížděl služebním vozidlem, a nemusel tedy využít jiný způsob dopravy, lze vnímat spíše jako výhodu, nikoli však důvod, proč nahlížet na dobu dojetí na služebnu jako na výkon služby.

46. Pokud žalovaný na podporu své argumentace odkázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, nevnímá to zdejší soud nikterak problematicky. Žalovaný se nespokojil s laickým názorem svědků, jak tvrdí žalobce, nýbrž učinil vlastní právní úvahu, že takovéto cesty na služebnu nejsou plněním služebních úkolů a skutečnost, že žalobce k nim využíval služebního vozidla, na uvedeném nic nemění. Žalovaný nespороval, že žalobce cestou na služebnu řídil vozidlo. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že po dobu takové cesty na služebnu žalobce nevykonával službu. Posouzení žalovaného tudíž není nezákonné.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval aniž by nařídil jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil a žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas.
48. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž však žádné náklady přesahující běžný rozsah činnosti správního orgánu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 13. května 2025

Mgr. Lucie Trejbalová v. r.
předsedkyně senátu